MIROSLAVA DVOŘÁKOVÁ

VYKLADAČ III.

SLZY NETREBŮ

Agent Trajanis z Grenedonu
se bouří proti Alianci Metaprostoru

Příběh z volného cyklu Báječný Metaprostor

Vykladač III

Slzy netrebů

Miroslava Dvořáková

SAMÍ EXOTI

Všechno v kanceláři bylo ostré a hranaté jako podle pravítka. Interiér sestavený ryze účelově. Sklo, bílá barva, stříbřitý kov. Čisté a lesklé povrchy. Něco podobného Janis viděl v Tyneonově pracovně v Jingivonu. To by znamenalo, že Nejvyšší sahíjin na základně Aliance už někdy byl.

Janis se v křesílku s tvrdým polstrováním netrpělivě zavrtěl a přinutil se soustředit na byrokrata za stolem. Úředník působil tak komisně, jako kdyby se vyloupnul ze Sebassova Stánku Protokolu. Zdálky vypadal jako smrtelník. Hubený a šlachovitý, s bledou pletí a elegantně uhlazenými světle modrými vlasy sahajícími přesně po límec šedivého kabátce, kterému se tady říká sako. Jeho anatomické partikule byly dobře uspořádané a barevné přechody působily přirozeně. Jen mírně zrnitý reliéf a sotva znatelné chvění povrchu kůže prozrazovalo jeho podstatu…

Ten chlap je polymorf, uvažoval Janis. Bytost stejné rasy jako ten přidělenec Aliance na Tenerisu, muhaj Muemmu, který mu řekl: *Budete mít jen dvě možnosti. Přidat se k nám, nebo zemřít.* Později se spolu trochu chytli a Janis polymorfa v aktu sebeobrany stočil do ruličky. K incidentu došlo před několika týdny. Od té doby toho stačil vyřídit víc než za celý svůj předchozí život. Od druhého souboje s Henrexem po konečné vykoupení krenevů. Mezi tím ta lapálie s Trepenou a spousta dalších zmatků. Na Tenerisu a satelitech si teď

všichni sahíjinové vzájemně gratulují, že se grenedonský kverulant konečně odporoučel k Alianci.

Dnešním dnem začíná nová životní etapa. Vytržený z kořenů rodné soustavy si před polymorfem připadal jako zlobivý žáček.

Polymorfové prý drží při sobě. Takže pokud tady ten kamarádí s tím druhým, co z něj Janis ruloval kobereček, mohl by být kapánek předpojatý.

„Vaše jméno," řekl úředník, a když mluvil, dokonce hýbal ústy, přestože to znělo, jako kdyby kloktal.

Janis usoudil, že tento polymorf je asi vyšší šarže než ten, který jej verboval na Tenerisu.

„Vaše jméno," zakloktal opětovně polymorf.

Janis zvedl obočí a pomyslel si, že ten chlap je komik. Zavolal ho z chodby a vyzval ho, ať se posadí. Pak se notnou chvíli hrabal v lejstrech. Tedy, nebyla to přímo lejstra. Spíš jakési tenké lesklé plátky. Když jste se na ně zadívali pozorněji, zdálo se, že ta písmena na nich se hýbou a kamsi ubíhají nahrazována jinými. „Myslel jsem," řekl bezelstným tónem Janis, „že mé jméno znáte, agente. Přece jste mě tím jménem zavolal." Věděl, oč se ten chlápek snaží. Totéž dělával svým leníkům akezonský král Gwen. Nechával je čekat, zatímco se okatě zabýval něčím jiným, aby dal najevo, jak moc je vytížený a jak oni jsou ve srovnání s ním bezvýznamní.

„Nejsem agent, ale koordinátor," opravil ho naježeně polymorf, „a po dobu vašeho zaškolení budu váš mentor. Oslovujte mě sire koordinátore muhaji Bahui."

„Jak si přejete, sire koordinátore muhaji Bahui," odpověděl s dokonale odměřenou dávkou falešné uctivosti Janis. Na základně v Leno-o-vinu byl sotva hodinu a už toho začínal mít dost. Cítil se tu skoro stejně jako při vstupním pohovoru do akademie na Trnitém ostrově. Jen s tím rozdílem, že tehdy o studium upřímně stál. Poklízel koně a krávy, aby si mohl zaplatit pobyt a stravu. Bylo mu dvanáct a myslel si tehdy, že je člověk. No, teď je mu sedm a třicet, je všechno možné, jen ne člověk, ale připadá si stejně pitomě jako tehdy.

Reliéf polymorfova povrchu se rozvibroval zřetelněji. „Byl jsem upozorněn, že jste arogantní a nedisciplinovaný, ale vidím, že je to ještě horší! Myslíte si, že když se vám podařilo zmanipulovat sahíjinský pantheon, sedneme si před vámi na zadek? Měli jsme tu už jiné výtečníky! Císaře celých systémů! Velekněze nejvyšších božstev! Temné mágy a šílené proroky, co dělali z pleteně Pravděpodobnostního pole zauzlovanou cupaninu! A všichni se museli umravnit a zařadit do našeho systému, jinak je ten systém, víte co?" Polymorf vykulil oči tak razantně, až se zdálo, že segmenty tvořící jeho oční bulvy, každou chvíli vystřelí přímo Janisovi do obličeje.

„Nevím," hlesl Janis kousající se zevnitř do tváří, aby se tomu představení nezačal smát.

„Sešrotoval!" zabublal hrozivě polymorf. „Každý příkaz urychleně a efektivně vyplníte! Jasné? Žádám vás opětovně o nahlášení jména, a budu se ptát i na další podrobnosti, ačkoliv spoustu z nich tady ve spise mám. Jednak jde o zavedený proces, jednak můžu tímto způsobem doplnit, co chybí, aniž bych něco vynechal. A upozorňuji vás, že je to

naposledy, co jsem se obtěžoval vám něco zdůvodnit, protože zdůvodňování mou povinností není. Tak tedy napotřetí vás vyzývám, abyste mi nahlásil vaše jméno."

Janis si pomyslel, jaká je to blbost, když osoba, která se uvede jako mentor, jedním dechem prohlásí, že zdůvodňování v popisu práce nemá. Ale co? Nezbývá, než to skousnout. „Trajanis Eudor princ z Grenedonu, sire koordinátore muhaji Bahui," odpověděl a pečlivě oddrmolil to složité oslovení. Sakra. Když si vzpomněl, že měl možnost se tady té blbárně vyhnout sňatkem s tou robustuanskou princeznou, byl by si rval vlasy.

„Domovský svět?"

„Teneris, systém Teneris, sire, koordinátore, muhaji Bahui," odvětil Janis.

„Jméno matky?"

„Sahíjinka Grewina Zubatá, jedna z Velké Devítky, bohyně smrti a Paní Plamenů z Tenerisu sire koordinátore muhaji Bahui."

„Otec?"

„Je pětatřicet let po smrti, sire koordinátore muhaji Bahui."

„Jméno a stav?"

„Eudor Hachen, král Grenedonu," odpověděl nuceně mile Janis. Vybavilo se mu, co o agentech tvrdil přidělenec Aliance na Tenerisu: *Agenti Aliance jsou jako velká pestrá rodina a pokud pracují pro Metaprostor, pracují tím i pro svou vlast. Všichni jsou něčím jedineční. Úplně všichni se nějak zapsali do historie svých světů. Přitom jaksi překročili svůj vlastní stín. Učinili to tak výrazně a natolik převýšili vrstevníky, že kdyby zůstali doma, nečekalo by je nic jiného než pád.*

Aliance jim oproti tomu dává příležitost se dále rozvíjet. „A asi byste si tam měl dopsat, sire koordinátore muhaji Bahui," dodal Janis, „pokud to tam ještě nemáte, že tatínek byl poloviční krenev. Z čehož vyplývá, že já jsem z jedné čtvrtiny krenev."

Polymorfovi se povedlo zkroutit rysy tváře do excelentní opovržlivé grimasy: „To je mi známo. Buďte tak laskav a odpovídejte jen na to, nač jste tázán."

Pokrčil rameny. „Myslel jsem…"

„Nemyslete, agente!"

„To už jsem agent?" podivil se. „Myslel jsem, že mi dáte alespoň něco podepsat sire koordinátore muhaji Bahui. Nějakou smlouvu."

Z koordinátorovy osoby se vydral frustrovaný povzdech, tentokrát nechal ústa zavřená, nejspíš proto, že ho Janis vytáčel. „Absolvoval jste vstupní test už na Tenerisu. To s tím jezerem. Tím jste byl automaticky zařazený do stavu. Kdybyste nebyl agent, nikdy byste se ke mně nedostal."

„Toho si nesmírně cením," zalhal zaníceně Janis, ale v duchu zuřil. Byl to ale prázdný, neplodný vztek. Kdyby neodešel k Alianci, napětí mezi sahíjiny a krenevy by se vyostřilo. Kdyby neodešel k Alianci, Tyneon by nedal milost Trsuahovi. Kdyby neodešel k Alianci, nemohl by pokračovat v hledání Hiria-Abhama. Z pragmatického pohledu na věc věděl, že to prostě udělat musel. Ovšem jeho ješitnost dostávala na prdel. Nezbývá než se přinutit k pokoře, jakkoliv to nesnášel. Zhluboka se nadechl a dodal: „Když je to tak, moc rád bych obdržel nějaký souhrn práv a povinností agenta. Pokud by vás to tedy příliš neobtěžovalo."

Polymorf vzal mezi dva prsty jeden z těch tenkých lesklých plátků, natáhl se přes stůl a Janisovi ho podal. „Všechno, co musíte vědět, je tady. Váš osobní exemplář Protokolu. Pokud ho ztratíte, za ten další už zaplatíte.“ Dřív, než se Janis stačil zeptat, čím, polymorf zanořil ruku do svého těla jako do pudinku a vytáhl černou matnou destičku, která se dala sevřít v dlani. „Tady máte první plat. Když nebudete hýřit, vystačí vám na deset let.“

Pak Jansovi destičku obloukem hodil a jemu nezbylo než ji chytit. Nebyla ani trochu oslizlá, jak se obával. Byla studená a suchá. „Ehm, dík,“ vypravil ze sebe.

„Opravdu dobře si ta pravidla prostudujte,“ pronesl zavile polymorf. „Zejména to, co je na straně bruente kvente o zákazu transmutačních aktivit. K praktikování kreativity – takové, jakou jste prezentoval na Tenerisu, dostanete příležitost v trenažérech, tvarovacích klecích, modulačních komorách a jinde. Ale pro agenty je nepřípustné cokoliv přetvářet v civilních a administrativních prostorách základny a pod přísným trestem je agentům zakázáno magicky zmermomocňovat jiné bytosti na základně, ať živé či neživé, i kdyby to bylo v tom nejlepším úmyslu.“

„Chápu,“ houkl Janis. „A znamená to, že to, co je agentům zakázáno, koordinátoři dělat můžou? Jenom se ptám,“ dodal rychle, když viděl, jak se polymorf zlověstně zavlnil.

„Sotva jsme vás přijali,“ poznamenal Bahui, a pronesl to bublavě, z čehož Janis usoudil, že tím vyjadřuje nějakou výraznou emoci, „a už máte ambice na koordinátora? Takoví experti u nás většinou dlouho nevydrží. Buď zařvou na první misi, nebo udělají průšvih a skončí

v Launině tlamě. Ale dobrá. Však já už si vás pohlídám. Ubytování vám ukáže agentka Jarunna Osea, která už čeká za dveřmi. Zítra ráno vás vyzvednou a zavedou do školicího střediska. Všechno ostatní se dozvíte tam. To je vše, můžete jít." Polymorf začal skládat plátky s texty na hromádku.

Janis mechanicky vstal a málem by opravdu zamířil ke dveřím, jak byl ztupachovělý. Naštěstí se na poslední chvíli vzpamatoval. „A co Trsuah, sire koordinátore muhaji Bahui? Když jsme přistáli, někam ho odvedli. Bude na mě čekat tam, kde budu bydlet?"

Polymorf přestal s přerovnáváním a zvedl hlavu. „Váš otrok byl umístěn do servisní sekce a ubytován v bloku pro personál. Než absolvujete základní výcvik, není důvod, abyste se s ním rozptyloval. Dostane úkoly přiměřené jeho schopnostem a stavu." Polymorf se podíval do textu a pokýval hlavou. „Přidá se k vám, až dostanete první samostatnou misi. Protože nejste týmový hráč, odhaduji, že to bude poměrně brzy."

„Tak kdy asi?" vybafnul.

Polymorf věrohodně zakoulel očima. „Co já vím? Tak za tři, pět let?"

No to teda ne! Ale místo, aby začal řvát, použil taktiku, kterou osvědčil, když brázdil kalné vody diplomacie na Gwenově dvoře. Uvolnil zaťaté čelisti a znovu se posadil. Přehodil si nohu přes nohu a objal si rukama koleno. „Obdivuji, s jakým nasazením pracujete, sire koordinátore muhaji Bahui. Máte tu práci v malíčku a vaši nadřízení jsou s vámi jistě spokojeni. Chci si z vás vzít příklad. Začít nanovo, bez potíží se začlenit, dodržovat všechna nařízení a předpisy. Ale

abych tak mohl činit, potřebuji být kompletní. Vy jistě chápete, co to znamená, být kompletní, že?“

„Co mi chcete říct?“ zasyčel zaskočeně polymorf. Očima bez bělma na Janise civěl, ale spíš se zdálo, že na něj civí celým tělem. Jako kdyby měl oči všude.

Nasadil odzbrojující úsměv. „Nazval jste Trsuaha otrokem, ale já dávám přednost slovu „společník“. Démon Bolesti je mým souputníkem od útlého dětství. Bez něj bych nebyl tím, čím jsem. Takže, pokud ho ode mne teď oddělíte,“ řekl a zatvářil se ublíženě, „jako kdybyste mi uřezali ruce a nohy. Vlastě nás dva můžete pokládat za symbionty. Nebo za jednu bytost ve dvou tělech. Trsuah je pro mě esenciálně nezbytný. Jeho absence v mé blízkosti se odrazí na mé fyzické výkonnosti, emocionální pohodě, mentální svěžesti a schopnosti racionálně vyhodnocovat studovaná fakta. Bez něj budou moje výsledky stát za nic.“

„Absurdní,“ zašuměl zpitoměle polymorf.

„Tudíž vás zdvořile žádám,“ pokračoval srdceryvně Janis, „abyste ho ze servisní sekce uvolnili a přeřadili ke mně tak, aby mohl bydlet, studovat a cvičit se mnou.“

„Neexistuje!“ zaskřehotal Bahui. „Pro takové vymyšlenosti není v našem organizačním systému místo.“

Janis si smířeně povzdechl. „Když to nejde, tak to nejde, sire koordinátore muhaji Bahui.“ Sáhl do kapsy, a vytáhl z ní zmuchlaný list papíru. Byl to tentýž, na který si namaloval schodiště v matčině domě, a který pak sahíjinové omylem pokládali za návrh pomníku krenevského vítězství. Papír byl počmáraný jen z jedné strany a z té

druhé byl čistý. Janis ho rozložil. „Chápu to. Postupujete podle nařízení. Máte tu něco na psaní, prosím?“

„A proč?“ štěkl Bahui.

„Na čestné prohlášení,“ odpověděl vlídně Janis. „Nebude to dlouhé. Jenom pár řádků.“

„Jaké prohlášení?“

Janis bezelstně zamrkal. „Protože vím dopředu, že budu vlivem Trsuahovy nepřítomnosti hendikepovaný, cítím povinnost nechat zaprotokolovat, že jsem na to předem upozornil. Jak už jsem řekl, chci začít s čistým štítem.“

Polymorf se na židli zavrtěl. Tentokrát to vypadalo, že se částečky jeho těla přeskupují, jako když roste krtčí hromádka. „Co po mně chcete, je mimo zavedená pravidla. Něco takového by musela posoudit Triáda. A já je přece nemůžu obtěžovat takovou marginálií!“

Janis si pomyslel, že to nejde tak dobře, jak doufal. Byl ale odhodlaný se nevzdat, i kdyby to mělo být za cenu obstrukcí. Přinesl si s sebou pověst potížisty, stejně už nemá co pokazit. Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že jako zkušený úředník máte možnost rozhodovat podle správního uvážení,“ řekl rozvážně. „Ale když to musí až na vedení, nedá se nic dělat. Tak to studium a výcvik na nějaký čas odložím, no. Nemůžu začít dřív, než mi Triáda potvrdí, že bere mé čestné prohlášení na vědomí. To dá rozum. A prozatím, můžu pomáhat Trsuahovi v sekci pro personál, co říkáte?“ Zářivě se na úředníka usmál. „Určitě se tam najde nějaká práce přiměřená mým schopnostem a stavu.“

Polymorf na krátký okamžik přestal držet fazónu, jeho kontury se rozplizly a barvy rozmazaly. Kdyby to byl člověk, asi by se byl chytil za hlavu. Chňapnul po jednom z lesklých plátků, zasunul ho do škvíry ve stolní desce, položil ruku na zvláštní hrbatý polštářek a zavřel oči. Vypadalo to, že spí, ale jakmile z něj začala proudit slova, Janis už věděl, že diktuje do zápisu: „Koordinátor Bahui. Rozhodnutí o změně číslo kruente tve-e-nte: Mění se zařazení doprovodu Trajanise Eudora z Grenedonu, démona Trsuaha ze systému Teneris. Výše jmenovaný je tímto převeden z podpůrné sekce…“

Přetahování o Trsuaha

Janis opustil polymorfovu kancelář s úsměvem na rtech. Na chodbě na něj skutečně čekala agentka. Šel z ní skoro strach. Byla o hlavu vyšší než Janis a svalnatá jako chlap. Hlavu měla ostříhanou na ježka, oblečená byla v přiléhavém nátělníku a kalhotách se spoustou kapes, z nich vyčnívaly předměty nápadně připomínající zbraně. Představila se jako Jarunna a chtěla Janise odvést do nového bytu. Ale Janis ji zastavil a poprosil, aby mu nejdříve ukázala servisní sekci. Navzdory polymorfově ujištění, že za ním Trsuaha pošlou, si ho chtěl vyzvednout sám a hned. Obrovská agentka nijak nedala najevo, že by ji Janisův požadavek překvapil nebo obtěžoval. Vlastně nedávala najevo vůbec nic. Tvářila se, jako kdyby se účastnila pohřbu otravného ale neškodného souseda.

„Nějak se jim pomíchaly kolonky a omylem zařadili mého přítele, démona Bolesti, do servisní sekce. Věřila byste tomu?“ poznamenal Janis, když v tubusu antigravitační zdviže klesali kamsi do hlubin.

Agentka na něj vykulila oči. „Nesmysl,“ odfrkla. „Na takové věci je Buhu pedant.“

Janis si v duchu poznamenal, že koordinátor Bahui je mezi osazenstvem znám jako „Buhu“, pokrčil rameny a s vážným výrazem dodal: „Možná, že sir koordinátor muhaj Bahui,“ řekl a vyslovoval polymorfovo jméno a stav tak přehnaně pečlivě, až se mu kroutila

pusa, „trpí syndromem vyhoření. To když děláte tu samou práci moc dlouho…“

Jarunna na Janise chvíli pátravě hleděla, jako kdyby si nebyla jistá, jak to myslí. Až když na ni rošťácky mrknul, rozchechtala se. „Sir koordinátor muhaj Bahui!“ vyprskla. Její smích zněl chraplavě a uvolněně a příjemně. „Už jsem se lekla, že to myslíš vážně!“ A pak roztála: „Bahui má nadřízeného. Jmenuje se Muemmu, ale my mu říkáme…“

„Mumu,“ dopověděl Janis. „Toho znám. Trochu jsme se na Tenerisu… nepohodli.“

Pobaveně přikývla. „No právě. Mumu svolal poradu a všechny nás před tebou varoval. Prý jsi mystifikátor, demagog a kverulant, a máme si na tebe dát pozor.“

„Lepší reklamu jsem si nemohl přát,“ zamumlal Janis při vzpomínce na muhaje Mumu. Však Razziel říkal, že Mumu z Tenerisu přeřadili. A jak to tak vypadá, znovu se setkají. Paráda.

Agentka mávla rukou. „Mumu je suchar jako všichni polymorfové a Buhu je mnohem horší. Cítí se důležití, protože to tu právě teď mají na povel. Triáda a všichni ostatní koordinátoři řeší ty zmatky v pohraničí systému Quasebo.“ Dál mlela a mlela o záležitostech, o kterých Janis neměl ani potuchy, jako kdyby předpokládala, že jsou mu důvěrně známé. Pokládala otázky týkající se sporu krenevů a sahíjinů. V kontrastu s její hrubou fyziognomií se zdála být docela milá. Janis se tak dozvěděl, že agentka Jarunna se narodila na Erektiadu před pěti sty lety jako dcera vysoce postaveného velmože ze dvora dračího krále. Žádnou antropomorfní dračici dosud

nepotkal. Zajímalo ho, jestli jsou všechny tak robustní, ale nechtěl si to s agentkou rozházet, proto se radši neptal.

Někde na mínus n-tém poschodí vystoupili a kráčeli dál bludištěm chodeb. Stěny, podlaha i strop zářily jasnou bělobou. Nikde nebyla osvětlovací tělesa, protože svítilo všechno. Cestou je míjely průsvitné fantómy a naprosto hmotné stroje. Fantómy jako výplod magické tvorby se pasírovaly skrze hmotné překážky podobně jako sluneční paprsky přes mraky. Pro Janise nepředstavovaly nic nového, ačkoliv smrtelníci na Tenerisu by z nich dostali osýpky. Věděl, že na některých světech fantómy používají k doručování zpráv nebo k výuce. Stroje – na ty si ještě úplně nezvykl. Ty velké pomalu klouzaly kousek nad podlahou, menší svištěly nad jejich hlavami. Janis v duchu děkoval Lijaně, že ho vzala na Bredeon a Sunnisen, kde už ty věci viděl, protože jinak by z nich byl docela vyděšený. Snad se brzy dozví, jak fungují.

Trsuaha našli po četném vyptávání v hygienickém úseku. Démon Bolesti se v přiléhavém oranžovém trikotu klátil pod levitující osobou oděnou v obdobně oranžové nádheře. Bytost měla lidské tvary a citrónově žlutou kůži a krátké černé vlasy připomínající ježčí bodliny. Těsně pod stropem opravovala nějakou instalaci. Trsuah té osobě podával nářadí z boxu plujícího v úrovni jeho pasu.

Janis nad tím kroutil hlavou. Proč si tu bednu ten nahoře nepřitáhne až k sobě? Nač tu vlastně Trsuaha potřebuje? Leda, že by ho to učil.

„Podej mi kau-krente-huente," proneslo to stvoření. Znělo to úsečně a bez emocí. Jako neživá věc. Hudební nástroj imitující hlas.

Janis si vzápětí povšiml, že z té bytosti vyzařuje jen teplo. Ani náznak vitální energie. Taky stroj?

Vzdychající Trsuah se poškrábal po strništi na bradě a začal se přehrabovat v bedně. Pak s polohlasnými kletbami vybral cosi, co vypadalo jako kleště. Tiše brblajíc podal tu věc nahoru.

„To je omyl," pronesl ten nahoře. „Žádám o kau-krente-huente."

Janis se k modrákovi rozběhl: „Tahu?"

Teprve tehdy si Trsuah Janise a dračice všiml. Jeho modrá tvář se roztáhla v hořkém úšklebku. „Nisi! Co se děje? Řekli mi, že tě uvidím až za pár let. Ale to bys nebyl ty, abys…"

„Opětovně vás žádám o nástroj číslo kau-krente-huente, jednotko," opakovala ta věc pod stropem.

„Tady končíš," oznámil modrákovi Janis. „Běž si ten elegantní obleček sundat a vyzvedni si svoje věci z té díry, kam tě ubytovali, protože se stěhuješ ke mně. Nastupuješ do výcviku se mnou."

Trsuah vykulil jasně žluté oči. „To jako vážně?" Opatrně ukázal palcem nahoru. A co tady ééé můj mentor? Ten to ví?"

Opravář se plavně snesl k zemi, ukázal na Trsuaha, obrátil se na Jarunnu a řekl: „Jednotka v zácviku číslo paente-hrente je pod mým dozorem, agentko. Není přípustné vyrušovat techniky servisního týmu při plnění zadaného úkolu." Teď zblízka bylo patrné, že jeho pohyby jsou zvláštním způsobem trhané. Tvář toho tvora působila téměř lidsky. Měl obočí a řasy a na kůži byly patrné póry. Popravdě, Janis byl z té věci zmatený. Tak je to živé nebo ne? Pak si vzpomněl, že o takových tvorech už slyšel. Bytosti uměle vypěstované v líhních. Jejich těla nesla všechny znaky smrtelníků, ale byla protkána

infonovými kanály a vystužena krihonitovými posilovači. Agentura je nasazuje na servisní práce a nazývá je Bionickými jednotkami, zkráceně BJ.

„Démon Trsuah byl převelen rozhodnutím o změně číslo kruente tve-e-nte, jednotko UK," řekla Jarunna. „Můžete si to ověřit v centrální databázi."

Jednotka UK na moment strnula a pak trhaně přikývla. „Potvrzuji, že jednotka je převedena do sekce agentů ve výcviku. Tím je spolupráce ukončena." Aniž by se dál jakkoliv rozptylovala, vznesla se ta bytost zpět k rozdělané práci.

Janis zakoulel očima. „Tak honem, Tahu, sbal si svých pět švestek, ať jsme odsud pryč!"

Trsuah pořád ještě vypadal, že tomu úplně nevěří. „Na ubytovně nic nemám. Zbraně a oblečení jsem musel odevzdat do depozitu."

Dračice v typicky ženském gestu zalomila rukama. „Potrvá několik dní, než je ti blbokrati vydají zpět," poznamenala. „Bude lepší poslat žádost o vydání po fantómovi. Ale mimo výcvik je tvořit nesmíme. Ukážu vám, jak přivolat už hotového. Radši bych to ale dělala v příjemnějším prostředí."

„To by bylo milé, madam," vypravil ze sebe Trsuah. Ohromeně na dračici zíral. Jako u vytržení klouzal pohledem po její sošné postavě.

Janis si až teď vybavil, jak se mu kdysi Trsuah přiznal, že ho šíleně fascinují silné a nebojácné ženy. „To je madam Jarunna," řekl démonovi. „Agentka Aliance." Ukázal na Trsuaha: „To je můj přítel Trsuah, démon Bolesti z Tenerisu," představil modráka. Pobaveně

sledoval, jak okouzlený Trsuah třese dračici pravicí. Trvalo mu to mnohem déle, než bylo třeba, ale zdálo se, že Jarunně to vůbec nevadí. Dokonce se plaše usmála.

+++

Vystoupali na povrch základny a Janis se poprvé dostal ven. Kamenitý terén sestával z mělkých stříbřitě šedivých oblých kopečků a připomínal nakynulé a ztuhlé těsto. Nebyl tu vzduch k dýchání, tudíž ani trs trávy, nic, co by narušovalo monotónní šeď, kromě vysokých štíhlých kvádrů ze skla tyčících se k černému nebi. Janis už takové stavby viděl na Bredeonu. Střed Tupi-Iranu, druhého největšího bredeonského města, byl takových věží plný. A tady jimi byla poseta celá planeta. Pomyslel si, že z výšky musí připomínat jehelníček.

Do bytu na padesátém šestém podlaží vletěli zvenčí, i když mohli, jak jim agentka vysvětlila, cestovat i výtahem uvnitř budovy. Janis měl poněkud obavy, jak na tom bude Trsuah s létáním, když přišel o ocas, ale zdálo se, že ta ztráta na jeho magické schopnosti vliv nemá. Zatímco Jarunna Trsuahovi ve vstupní hale názorně ukazovala, jak má udeřit o zem poštovní matachorou, a jakými zaklínadly má úkolovat fantóma, který se z ní vykulí, procházel Janis novým bytem. Našel tam tři ložnice, knihovnu s fonestěnou a policí plnou krystalů, koupelnu i tělocvičnu. Jeden pokoj byl prázdný. Jeho perleťové stěny připomínaly ztuhlý kouř. Byly na dotek pružné a teplé. Nedokázal odhadnout, k čemu slouží, ale určitě se to v dohledné době dozví.

PO DVOU LETECH ZÁCVIKU V ÚTROBÁCH AGETURY

„Nisi? Už to zabal, jinak přijdeme pozdě.“

Janis s neochotným zasyčením vyslal impulz do projekčního zařízení, a prostorová mapa sítě Nouzových záchytných bodů Aliance – ve zkratce NZB, doposud ohraničená stěnami modulační komory se zamihotala a zmizela. Pokud není Hiria-Abhama někde tady na základně, dalším místem, kde by se dalo ukrýt, jsou právě NZB. Vstal z měkké podložky, na které předtím ležel a zabručel: „Nikdy nechodíme pozdě, protože nás pokaždé ženeš o půlhodinu dřív, než je nutný.“

„Zapni si oběžník, můj princi!“ ozval se z koupelny Trsuah. „Tak se dozvíš, že seminář je zrušený.“

„Tak proč mě honíš, sakra, když nikam nejdeme?“ podivil se. No jistě. V modulační cimře stíněné nulovým polem telepatický oběžník převzít nemohl. Vyšel ven, aby se k modrákovi připojil.

„Protože máme být za šestnáct tinů u Mumu,“ prohodil Trsuah a otevřel dveře na terasu. „Provedl jsi něco? Že tys zase někoho zachraňoval? Nebo jsi někomu něco řekl?“

„Já? Samozřejmě, že ne,“ odvětil Janis, ale přesvědčivě to neznělo ani jemu samotnému.

Každou chvíli někomu „něco“ řekl. Hlavně, když viděl nesmysly a pitomosti kolem, nemohl si pomoct. Už byl takový. Jejich sociální

kontakty na základně byly omezené. Trsuah a Trajanis byli toho času ve výcviku jedinými adepty. Školitelé, ať živí či neživí, cítili povinnost se na nich vyřádit a z toho plynuly vypjaté situace. Pracovně se stýkali především se svým mentorem Bahui a ojediněle i s jeho přímým nařízeným, Muemmu. Oba polymorfové nijak nezastírali alergii na Tenerisany. Agenty, které Janis s Trsuahem poznali na Tenerisu, tady na základně vídali jen letmo. Razziel Arci-Quinn, doktor Jeroným Podivný i Kaebi Pirz, když je míjeli na chodbách, dělali dojem, že mají napilno. Janis se nijak nedral, aby se s nimi urputně pouštěl do řeči. Ostatně měl podezření, že Muemmu a Bahui nejsou v hodnocení jejich studijních výsledků, které předkládají Triádě, dostatečně objektivní. V slabých chvilkách si připadal jako kůň, kterého štolba sice krmí a vyvádí do jízdárny, ale na kterého jeho majitel zapomněl. Ten neosobní přístup vedení Janise iritoval i proto, že on se sem přece necpal. Přinutili ho. Vydírali ho. A teď – ho sotva berou na vědomí! Uvědomoval si ale, že je poněkud rozmazlený. Neměl by si stěžovat už i proto, že ten laxní nezájem o jeho osobu mu umožňuje držet se svého cíle: Bez ohledu na varování dál hledat Hiria-Abhama.

Základna byla osídlená jen řídce, ale poslední dobou tu bylo téměř vymeteno. Většina osazenstva včetně koordinátorů a Triády – tří členů nejvyššího vedení, je v terénu. Pátrají po příčině, která způsobila zhroucení periferního systémem Quosiba.

Fenomén spontánně kolabujících světů na okrajích Metaprostoru byl poprvé zaznamenán asi před osmi sty lety, ale to ještě nikdo netušil, že to není ojedinělý jev. Pohyb částic v jistých lokalitách na periferii se začal zpomalovat. Toky energií tam váznou. To má za

následek hroucení hvězd, kolize světů, odumírání richotonní pleteně a tím i trhání infonových vazeb. Jako kdyby tam přestávaly platit gravitační zákony. Podle shrnutí pozorování z posledních tří set let to vypadá, že se ten fenomén šíří od okrajů Metaprostoru (Předělu, kterým zdejší univerzum sousedí s ostaními) k centru. Externí poradce Aliance, Trrisiel z Mizeonu tento jev zkoumal a nazval ho Únavou. Prohlásil, že se Únava s velkou pravděpodobností bude šířit. Nedávná pozorování jeho hypotézu potvrdila.

Proces „letargizace" se bude podle Trrisiela postupně zrychlovat ke konečné strnulosti všeho, čímž Metaprostor přestane existovat. Trrisiel vedení Aliance uklidnil ujištěním, že to celé může trvat ještě tisíce let a že Aliance má spoustu času přijít tomu jevu na kloub. Vývoj posledních událostí na periferii naneštěstí naznačuje, že letargizace postupuje rychleji, než Trrisiel předpokládal.

Janis zaznamenal, že vedení Aliance ta záležitost opravdu znervózňuje. Zatím nikdo neví, jak Únavu zastavit. Skutečnost, že Aliance do terénu vyštvala většinu svých sil, jen dokazuje její bezradnost. Že se Únava blíží, dokazují i ty podivné výpadky v pleteni reality, které se začaly vyskytovat na světech existujících v samém ohnisku Metaprostoru. Zvířata, rostliny, dokonce někteří smrtelní humanoidé na několik milisekund zmizí a opětovně se zformují, jako kdyby se „něco" usilovalo je vymazat z existence, ale nedělalo to pořádně. Zpočátku se ani nevědělo, že tento jev má s procesy na periferii souvislost. Trvalo dlouho, než vedení Aliance přijalo, že tomu tak je. Výpadky v existenci mohou pozorovat jen bytosti prosycené interní magií, na které, zdá se, nemají vliv. Někdo

by mohl říct, že když nižší formy života z Metaprostoru zmizí, nic tak hrozného se nestane, ale opak je pravdou. Existence zvířat, inteligentních fytobiontů a smrtelníků je nezbytným předpokladem existence bohů, démonů, wemurů, antropomorfních draků a dalších nesmrtelných. Tím že smrtelné bytosti registrují bytosti vyššího řádu smysly a emocionálně to prožívají, utvrzují jejich bytí. Svou vírou, strachem nebo tužbami pohánějí koloběh magie v Metaprostoru.

Aliance zaznamenala zpočátku jen ojedinělá hlášení výpadků, ale během dvou desetiletí se frekvence výskytu toho fenoménu natolik zvýšila, že už to přestala evidovat. Janis v tom cítil velký průšvih. Kdyby nemusel hledat žezlo, byl by se o Únavu zajímal mnohem víc.

Trsuah už čekal na rampě vinoucí se podél každého podlaží kolem pláště věžáku. Když Janis viděl, jak zarputile se modrák tváří, obrátil oči v sloup. „Tahu, přísahám, že nevím, proč jdeme na koberec. Ať se semlelo cokoliv, já v tom prsty nemám."

„To říkáš vždycky," houkl démon. „Doufám, že tentokrát jsi nikoho nezmrzačil."

„To bych o tom musel vědět," zaškaredil se Janis. „A jestli narážíš na tu věc s Ewerelou – měl jsem ty nejlepší úmysly."

Oba se odrazili a vznesli do vzduchu. Proplétali se mezi štíhlými stavbami usazenými v terénu kamenných puchýřků. Mířili k věžáku „Q", který se od těch ostatních lišil velikostí, výškou i půdorysem. Zlé jazyky to komentovaly tak, že původně postavili hlavní správní budovu stejně štíhlou jako ostatní, ale jak úředníků přibývalo, lepili ke stavbě další a další a aby to vypadalo vznešeně, stáčeli celý objekt do spirály, až budova připomínala rozvinutou piškotovou roládku

postavenou na výšku. Jiné zlé jazyky rovněž tvrdily, že spirálový korpus Q ve skutečnosti žádnou budovou není, ale že je to transformovaný quosiban vrostlý hluboko do podloží tohoto světa. Kdyby došlo k ohrožení základny, stačí prý quosibana probudit. Poté, co se vyprostí z kamení, čímž tento svět zničí, přesune se jinam a vezme do bezpečí to nejdůležitější z Aliance včetně jejího vedení. Janis se zatím nedopátral, zda by na té druhé verzi mohlo něco být, ale budova Q byla rozhodně jiná než všechny ostatní, včetně drakonických bezpečnostních opatření, kterými byla vybavená a ochranných kleteb, které ji obklopovaly.

Jak letěli, slyšel Janis Trsuahův chechot a brumlání o chapadlech.

Od fiaska s chapadlem uběhl skoro rok a modráka to pořád nepřestalo bavit. To bylo tak: Janis s Trsuahem byli v tělocvičně a končili sérii tvarovacích cviků, když tam s halasem vpadla skupinka agentů, kteří se právě vrátili z nějaké mise. Staří mazáci představovali pro Trsuaha s Janisem vítané zpestření. Dalo se s nimi zajít do baru nebo do herny. Při nevinném klábosení bylo možné se mimoděk dostat i k informacím o činnosti Aliance, které Bahui do svodek nepíše.

Agenti si přišli zahrát odpalovaný krabiol. Z jejich špičkování a poznámek vyplynulo, že pobývali kdesi v divočině a chtějí si ten nedostatek civilizačních výhod rychle vynahradit. Rozdělili se do dvou družstev, aktivovali příslušnou krabiolovou kapsu v subprostorovém úžlabí a začali se do ní v dohodnutém pořadí strefovat. Bandě dominovala roztomilá baculka v trikotu tak těsném, že nezůstával prostor pro fantazii. Měla černé oči a bledou pleť. Její

tmavé kučeravé vlasy byly nedbale smotané do uzlu, takže vynikala její dlouhá vznosná šíje. Janis na ní mohl oči nechat, protože pěkné ženské aby na základně pohledal. Jak tak na ni zaklíněný ve své tvarovací kleci civěl, všiml si, že vzadu za krkem jí něco vlaje. Vypadalo to jako poloprůsvitný černý provázek, ale po chvíli pozorování bylo patrné, že sebou sám od sebe mrská nezávisle na tom, jak se pohybovala ta baculka. Janis byl v té době ponořený do studia fenoménu infonových parazitů a ten provázek mu nebezpečně připomínal ifeteu-banneu, opravdu zákeřného tvora, který kdysi unikl z laboratoří sunnisenských experimentátorů. Původně ho vyvinuli k testování infonových infekcí, z nich nejhrozivější byla skollská chřipka, která Metaprostor sužovala v minulém tisíciletí. Mrška ifetea z testovacích souprav vyklouzla a začala se živit po svém tak, že parazituje na inteligentních systémech živých i neživých. Nejhorší účinek má napadení ifeteou na smrtelníky. Parazit přeskakuje z jednoho hostitele do druhého. Než oběť definitivně zničí, nasává od ní informace a druhotně ji infikuje pokřivenými a pomíchanými informacemi, které získal od předchozích obětí. Napadení jsou pak přesvědčení, že slyší hlasy nebo že jsou někým jiným. Znají místa, na kterých v životě nebyli a mluví jazyky, které nikdy ani neslyšeli. U tvorů s magickým rozhraním se napadení ifeteou tak snadno diagnostikovat nedá a u těch neživých je to ještě obtížnější, protože ifetea dokáže oblbnout skoro každý kontrolní systém. Pokud není ifetea včas detekovaná, působí hostiteli nepříjemnosti v sociálních vazbách a postupně, jak mu stále více luxuje paměť, ho připravuje i o informace, které nutně potřebuje pro

holé přežití. Právě proto, že u smrtelníků je rozpoznání tak snadné, drží si na zdejší základně i na jiných detašovaných pracovištích Aliance, několik smrtelníků jako testery. Jediný okamžik, kdy je ifetea zranitelná, nastává v mezidobí, kdy se parazit stěhuje z jednoho hostitele do druhého. U smrtelníků k tomu dochází těsně po smrti oběti, u dlouhověkých tvorů je to různé. Když je někdo z nesmrtelných podezřelý z napadení, zavřou ho do izolace, uspí a čekají, až se parazit lačný po dalších informacích odhodlá tělo opustit.

Baculka na smrtelnici v žádném případě nevypadala. Dokonce slabě zeleně vyzařovala do okolí. Janis nikomu nic neřekl, protože nechtěl ifeteu vyplašit. Odklopil kryt tvarovací klece, vymrštil se z lehátka a skočil baculce na záda a vší fyzickou a magickou silou současně zatáhl, přesně tak, jak jim to doktor Jeroným ukazoval v instruktážním filmu. Agentka drásavě zařvala a pak se na Janise sesypali její společníci, a mydlili ho hlava nehlava…Načež se spustil alarm a do tělocvičny vtrhla pořádková jednotka. Janis se probral až zádržném boxu na marodce, kde za Trsuahovy vydatné pomoci rozlícenému doktorovi pověděl, co ho vedlo k tomu, že se na tu cizí agentku vyřítil a následně ji zmrzačil. Vyšlo najevo, že Ewerela je dervosanka a ten provázek v zátylku je smyslové chapadlo, které tito vodní běsové vystrkují nad hladinu dervosských moří, když plavou těsně pod ní a zírají pod sebe do hlubiny. Naštěstí se dalo chapadlo zpátky přišít. Kdyby tam tehdy nebyl Trsuah, ostatní agenti by Janise s největší pravděpodobností umlátili v dojmu, že ho najala Ewerelina macecha, dervosská bohyně Assi-Siona, aby Ewerelu zamordoval. Baculatá běska Janisovi záhy odpustila, dokonce se zdálo, že má pro

něj slabost (jak ji Janis lépe poznával, vyklubala se z ní sice hodná ale poměrně nudná osoba).

Přistáli na jediné vstupní terase situované uprostřed vnějšího pláště budovy Q (ostatní vchody vedly z podzemí), vešli dovnitř a ocitli se v dvoraně tak rozlehlé, že opačný konec tonul v mlze. Uvnitř to prostě bylo mnohem větší než zvenku, a s podivem se tu nedaly otevírat portály ani se sem nedalo prodrat červí dírou, jakými poslední dobou cestují skollové. Docela to sedělo s tou šílenou teorií o spícím quosibanovi. Janis jen zaťal zuby a počkal, až se jeho smysly přizpůsobí. Recepční jednotka jim oznámila, že koordinátor už na ně čeká.

Cestou výtahem do tři sta pátého podlaží si Janis spočítal, že předevčírem to byly přesně dva roky, co na základnu přišli. Naučili se toho spousty. Probírali technické obory, vojenské obory, magické obory. Systémové inženýrství, krizové řízení. Historii, xeno-logiku, konvergenční projektování, kryptografii. Janis si dávno nemusel lámat hlavu, k čemu je ten podivný prázdný pokoj v jejich bytě. Odstíněná nulovým polem proti zásahům zvenčí sloužila modulační komora k modelování fantómů a umocňovala mentální projekci troj a více-rozměrných záznamů. Taky se dostali k novým zbraním. Palným, paprskovým, infonovým a dokonce, byť pod přísným dohledem, i feentexovým. Původně předpokládali, že meče tu nebudou zapotřebí, ale kupodivu došlo i na ně. To proto, že na primitivních světech se palné a paprskové zbraně nepoužívají.

I přes takové kvantum informací, které strávili, a dovedností, které si osvojili, Janis v pátrání po Hiria-Abhama nijak nepokročil, a to ho

činilo značně netrpělivým. Taky mu vadilo, že nemá žádnou možnost kontaktovat se s Direnem nebo s matkou. Naštěstí měl od koordinátora k dispozici pravidelné svodky Aliance, jejichž součástí byly zprávy zkopírované od bredeonských médií. Tak alespoň věděl, že křehké příměří na Tenerisu mezi krenevy a sahíjiny stále trvá.

Jejich čas zde byl přísně strukturovaný. Studium, trénink, konzultace, zkoušky a pořád dokola. Osobního volna, co by se za nehet vlezlo. Doposud ho prospali nebo prochlastali v jednom ze mnoha barů, co na základně byly. Trsuah stále chodil s Jarunnou, ale když byla mimo základnu, věnoval se jiným. Stačil svést snad všechny živé členky servisní sekce a Janis měl podezření, že i několik neživých. Vše se měnilo, jakmile se Jarunna vrátila z mise. Tehdy se Trsuah se zázrakem měnil z děvkaře v monogamní bytost. Démon Bolesti snášel zdejší režim mnohem lépe než Janis. Nejspíš proto, že byl stvořený tak, aby dokázal bez skrupulí poslouchat příkazy. Projevil nevšední talent nasávat informace. Byl jako houba a nikdy neměl dost. Jeho ochota k učení Janise zahanbovala. Tam, kde on jen laxně klouzal nad povrchem, se modrák zarýval až k těm nejniternějším podrobnostem. Jeho zvědavost a zarputilost neznaly mezí.

Janis na rozdíl od Trsuaha hledal skulinky, kterými by ze stanoveného řádu vyklouznul, což mu Trsuah úspěšně hatil v přesvědčení, že jeho hlavním úkolem zde je zabránit Janisovi v sebezničení. Janis se s nevšední úporností snažil získávat vědomosti a dovednosti, které výukový systém na základně nijak nepodporoval, nebo dokonce zakazoval. Hodně času trávil v experimentální laboratoři, kde se učil tvořit matachory. Účelem těchto krátkodobě

působících fantómů je zmást či zastrašit protivníka. Oficiálně se tyto subjekty nazývají Matoucí choniory, ale po letech využívání se ujal název složený z počátečních slabik. Janise matachory okouzlily. Fascinovalo jej, že mohou existovat v nejrůznějších podobách a záleží jen na tvůrci, jak dokáže být kreativní a mazaný, a také kolik interní magie dokáže do subjektů napěchovat. Jejich výhodou je, že se dají uchovávat v intaktním stavu na hodně dlouhou dobu a nevýhodou je, že po rozvinutí existují krátce, často jen několik minut.

Hraním s matachorami Janis mnoho škody nenadělal. Horší to bylo v případě těch krystalů se záznamy pokročilých bojových strategií, které bez dovolení „nafasoval“ ve skladu u zbrojnice, aniž by zaznamenal, že stojí přímo pod pozorným čidlem hlavního dispečera… Kdyby ho na to Trsuah zavčasu neupozornil, nejspíš by ho teď chodil navštěvovat do basy. I takové vymoženosti na Leno-o-vinu mají. Mezi agenty se traduje, že ten, kdo se během prvních deseti let nedostane ani jednou do basy, nestojí za nic.

MUHAJ MUEMMU DÁVÁ ÚKOL

Koordinátor muhaj Muemmu alias Mumu, oplývající o stupínek vyšším postavením než Bahui, na ně už čekal. Během výcviku se s ním Janis potkal jen třikrát, když Mumu při týdenních hodnoceních zastupoval nepřítomného Bahui. Polymorf se choval, jako kdyby se nikdy předtím neviděli. Jasně dával najevo, že na tenerisskou „výměnu názorů“ jen tak nezapomene. Ovšem dnes prskal nervozitou, až připomínal bublající bahenní zřídlo. „Zdravím,“ pronesl skřípavě. Díval se jen na Janise. Trsuaha jako obvykle ignoroval, čímž okázale dával najevo, že modrák je tu jen jako trpěný doprovod.

Vzápětí se do kanceláře přivalil koordinátor Bahui. S ním se Trsuah a Janis vídali minimálně dvakrát týdně, a i to bylo příliš. „Doufám, že nejdu moc pozdě,“ vybublal ze sebe mentor. Přátelsky se na svého soukmenovce zatetelil, položil na stůl dva tvarovací náramky a poskládal své tělo na širokou pohovku u stěny tak naplacato, že ji celou obsadil. Janis s Trsuahem si vyměnili pobavené pohledy. Jako vždycky, když došlo na polymorfy, na ostatní už žádný jiný nábytek nezbyl. Polymorfové takovou hru hráli často. Prostě neměli rádi tělesný kontakt s jinými druhy a vůbec se nesnažili nic předstírat.

„Máme pro vás první samostatný úkol,“ řekl Mumu. „Na dvoře robustuanské královny. Klarisa Zlověstná, dvanáctá královna Robustuy, je známou sběratelkou uměleckých předmětů, vzácných

rukopisů a tisků. Pátrá po starých archívech a soukromých muzeích, sem tam něco koupí a sem tam něco sebere bez dovolení. Máme takovou dohodu. My zavíráme oči před tím, že občas něco odcizí a ona pokaždé, když se jí podaří ukořistit něco význačného, to dává Alianci k prozkoumání. Před šesti dny nám její manželé, princ Hasirian a princ Rikkason, poslali vzkaz, že královna pro nás něco má. Poslali jsme na Robustuu dva agenty, aby tu věc vyzvedli. Byli zavražděni a s nimi i druhý královnin manžel, princ Rikkason, mimochodem vrchní velitel robustuanských ozbrojených sil. Oba neznámí útočníci při tom incidentu rovněž padli. Protože z místa činu nikdo živý neodešel, máme vážný důvod se domnívat, že ten předmět, který Klarisa opatrovala, je stále někde na Robustue. Najít tu věc a zjistit, kdo ji chtěl pro sebe a proč, je cílem vaší mise."

„Pardon," skočil polymorfovi do řeči Janis. „O jaký artefakt vůbec jde?"

Mumu se trhaně zavlnil. „Nemáme tušení. Princové jen napsali, že jde o historický předmět nedozírné ceny a že královna pokládá za nezbytné ho předat do opatrování vyšší autoritě. Sami navrhli místo, kde artefakt předají, a na nás bylo to potvrdit a stanovit čas. Bylo to poprvé, co nás nekontaktovala sama Klarisa, ale princip byl stejný. Ani královna se v minulých případech se specifikací předmětu neobtěžovala. Jen poslala vzkaz, že „něco" má a my tam poslali agenty, aby to vyzvedli. Až zpětně jsme vydedukovali, že v tomto případě nám Klarisa nejspíš vůbec nic oznamovat nechtěla. To její manželé ji k tomu donutili. Asi se trochu vyděsili z toho, co zase odcizila. Poslali jsme na Robustuu zprávu, že s navrženým místem převzetí souhlasíme

a stanovili jsme termín. Hasirian měl v inkriminované době domluvenou účast na konferenci v cizině, proto se předání chopil Rikkason. O samotném incidentu máme jen domněnky. Dá se pochopit, proč šel Rikkason na výstaviště bez ochranky. Byl to drak, měl erektiadský vojenský výcvik, byl vrchním velitelem robustuanských ozbrojených sil. Nečekal žádné komplikace. Šel přece na schůzku s agenty Aliance. Místo nich tam o nějakou tu minutu dřív vklouzli bandité. Předpokládáme, že se tam dostali branou, proto je nikdo v okolí haly ani v parku neviděl, nenašel se ani žádný dopravní prostředek."

„Rikkason byl veřejná osoba," poznamenal Janis. „A je o něm známo, že se s erektiadským Rexem, svým bratránkem Vikkasonem, rozešel ve zlém. Byl dokonce z Erektiadu vyhoštěn. Nemohla by to být kouřová clona? Co když Rikkasona odpravili erektiadé na Rexův příkaz a té věci s artefaktem využili jen proto, aby se k princi dostali?

„To je nepravděpodobné," oponoval Mumu. „Proč by s tím zúčtováním Vikkason čekal tři sta let? Ledaže by ho Rikkason znovu něčím namíchnul, což úplně vyloučeno není. Ovšem, ať už Rikkasona odpravili majitelé toho artefaktu nebo komando poslané jeho královským bratrancem z Erektiadu, nebo někdo úplně jiný, nás hlavně zajímá, jak se ti zabijáci dostali k informacím o místu a čase? Odkud věděli, že manželé robustuanské královny na nějaké agenty Aliance čekají? Pokud to vyprdolil Rikkason, nebo Hasirian, tak dobrá. Ale co když to odešlo z Aliance? Vaším nejdůležitějším úkolem je zjistit, zda nemá Aliance díru v sudu. Protože v případě, že by někudy odtékaly informace, musíme tu díru ucpat."

Janis si vyměnil překvapený pohled s Trsuahem. Opravdu je posílají na první misi? Už po dvou letech? Vždyť ani nedokončili ten kurz kryptografie. A co ty zkoušky z pokročilého přemisťování? Ale pak ho napadlo, že přesně na takovou příležitost už dlouho čeká. Budou mít mnohem více svobody než tady. Mohli by se zastavit doma a zkontrolovat krenevy...

„Hned po incidentu vyhlásila Klarisa státní smutek," popisoval dál situaci Mumu. „Uzavřela Robustuu všem cizincům, omítla i naše pozorovatele. Rovnou vzkázala, že se s námi bude bavit až po pohřbu. Nechtěli jsme dělat ještě větší rozruch, tudíž jsme museli počkat. Vaším úkolem je vyslechnout královnu a Hasiriana, zjistit, co to byla za věc, kterou nám chtěla – nechtěla předat. Prohledejte místo činu a Rikkasonovy pokoje, než je vyklidí a přestavějí. Mějte na paměti, že veřejnost je držena v dojmu, že princ Rikkason zemřel při neopatrné manipulaci s feentexovými paprsky. O podílu našich agentů v té věci se tam, přirozeně, nic neví. Navenek jde o vnitřní záležitost Robustuy, ale vzhledem k tomu ztracenému artefaktu a usmrceným agentům, se jedná o záležitost Metaprostorového významu." Polymorf podal Janisovi lesklou složku. „Podklady si prostudujte a do zítřejšího večera je v přítomnosti dispečera Klebrea zničte." Partikule polymorfova těla se zatetelily.

„Je to náročný a delikátní úkol," navázal na kolegu Bahui, „a vyžaduje plnou vaši pozornost. Budete v práci nepřetržitě. Neexistuje, že byste si odskočili na vitrexx někam na vahanskou základnu a nechali prostor bez kontroly, jasný?" Podíval se na Janise, jako kdyby mu četl myšlenky. „Budete vystupovat v převleku za diplomata

z Kavanu.“ Vzápětí šlehl pohledem po Trsuahovi. „Váš… společník se bude vydávat za vašeho tajemníka.“ Ukázal na dva nenápadné matně modré tvarovací náramky, které přinesl. „Doufám, že jste pilně trénovali v tvarovacích klecích, protože teď nebude místo na chyby. Nové tvary, jména a legendu najdete v podkladech. Energie vydrží nepřetržitě sto dní, pokud tvarovany nesundáte, což bych vám neradil. Opětovné vytvarování by nemuselo být přesné.“

Janis neochotně přikývnul. Tvarovací klece slouží jen k nácviku krátkodobých přeměn. Tvarovací náramek oproti tomu udrží přeměnu dlouhodobě. Nositel tvarovanu po pár týdnech zpanikaří a náramek si sundá, jen aby zkontroloval, jestli je stále tím, kým si myslí, že je. Učili je, že je to obvyklá začátečnická chyba.

Bahui se na kanapi zavrtěl, ještě víc se rozplacatil a dodal: „Královna o vašem příchodu ví a bude se snažit vám to neztěžovat. Využijte její vstřícnosti. Podotýkám, že i ona je držena v dojmu, že jste čistokrevní kavané a musí to tak zůstat. Není v zájmu naší organizace, aby se kdokoliv zvenčí o tvarovacích technologiích dozvěděl. Hlavně si oprašte všechny znalosti, které o Kavanu máte a zaměřte se na hudební teorii, ať působíte dostatečně věrohodně. Nenechejte se ukolébat zdánlivě poklidným klimatem na robustuanském dvoře. Buďte stále ve střehu. Nezapomeňte, že na předchozí dva agenty a prince Rikkasona použili feentexové paprsky.“

Janis vykulil oči. „Takže to s tím feentexem je pravda?“ Feentexové zbraně jsou už dva tisíce let zakázané. Jasně, že se to porušuje. Existují indicie, že je proti sobě používají mizeonci a erektiadi, ale dokázáno to zatím nebylo.

Mumu se zavlnil a vytvořil dojem, že přikyvuje. „Ovšem. Rikkason na agenty Aliance čekal v prázdné výstavní hale umístěné na odlehlém konci palácového pozemku. Nejdříve tam vtrhli ti vrahové, naši agenti ale přišli těsně v závěsu. Nevíme, co se tam semlelo. Uprostřed výstavní plochy našli jen krvavou břečku. Až rozbory potvrdily, že se jedná o pozůstatky pěti entit. Podle svědků odtamtud po incidentu nikdo neodešel, tudíž si tu věc nemohl nikdo odnést. Je dokonce možné, že Rikkason tu věc u sebe vůbec neměl, ačkoliv ti útočníci si mysleli opak. Předpokládáme, že měli v úmyslu tu věc Rikkasonovi sebrat těsně před tím, než ji agentům předá. Jestli plánovali, že budou zabíjet, nevíme. Že měli právě feentexové zbraně, je logické. Artefakt je neživá věc. I kdyby feentexové částice Rikkasona a agenty Aliance zlikvidovaly, neživou věc by nepoškodily. Z rozborů vyplynulo, že Rikkason měl u sebe dezintegrátor i feentexový emitor."

„Promiňte, sire," skočil do toho Trsuah, „ale z jakých rozborů? Neříkal jste, že královna Klarisa tu věc až do pohřbu odsunula stranou?"

„Kapitán královniny stráže Wonoden a princ Hasirian, stačili odebrat vzorky dříve, než královniny rozkazy vešly v platnost. A byl to Hasirian, kdo nám poslal výsledky rozborů."

„Mohly být zfalšované," zabručel Janis.

„Nebo taky ne a Hasirian nám tím deklaruje loajalitu," kontroval Trsuah.

„Vidím, že vás to zaujalo, což je jen dobře," prohlásil rozšafně z pohovky Bahui. „Vypadá to, že ti teroristé svůj úkol nezvládli. Ten,

kdo je poslal, si přijde ověřit, co se s tou věcí stalo. Pokud nebyla zničena, pokusí se ji opětovně získat. Už vzhledem k pozornosti, kterou té věci věnují, je žádoucí incident vyšetřit. Ovšem, nesmíte je vyplašit. Vaši předchůdci přišli na Robustuu jen na skok, zatímco vy tam budete působit dlouhodobě a inkognito – jako kavané."

Janis si pomyslel, že vydávat se za kavany bude snadné. Právě na Kavanu – světě milovníků hudby a čtveřice bohyní, z nichž každá samu sebe korunovala královnou, ale žádná z nich přesně netuší, co dělají ty ostatní, panuje ve státní správě takový chaos, že se za tamějšího diplomata může vydávat i hominid se zeleným zadkem z Iterey. S pomocí tvarovacích náramků mohou pozměnit fyziognomii přesně podle kavanského fenotypu. Pryč jsou doby, kdy Janis žil v domnění, že bohové mohou přetvořit takřka cokoliv vyjma svého vlastního vzhledu. Toto dogma dokáže Aliance obejít, protože má tvarovany. Zařízení schopné zprohýbat prostor kolem nositele do takových záhybů, že vytvoří iluzi jiného tvaru. I osoba s malou a obtloustlou postavou se může proměnit na vysokého dlouhána a co je důležité, jeví se tak i na pohmat. Tvarovany, úžasný kompilát techniky a magie, Alinace údajně zabavila z nedávno objeveného trezoru prastarých a dávno zmizelých vahanských bohů.

„Protože jste se mě nezeptali," řekl Mumu, „jak se máte ubránit v případě, že někdo zaútočí feentexovými paprsky na vás, usuzuji, že je vám to jasné."

Paráda. Janis vůbec neměl tušení, o čem ta hromada slizu mluví. Pokud se dobře pamatoval, feentexové paprsky, které spolehlivě degradují veškeré živé tvory nadané interní magií, odstíní jedině

brnění. Tázavě se obrátil na Trsuaha v naději, že modrák jako vzorný student odpověď zná.

Mumu se škodolibě zatetelil. „Není vám to jasné? Opravdu?“

„Ehm, sire, myslím, že to sir Trajanis ví,“ ozval se opatrným tónem modrák, „jenom si to ještě nedal dohromady.“

Polymorf se úplně poprvé podíval i na Trsuaha: „Tak se pochlubte, vy chytráku, co podle vás sir Trajanis ví.“

„Jako brnění nám poslouží tvarovany, sire,“ řekl Trsuah. „Feentexové paprsky zadrží zprohýbaná realita našich přetvarovaných těl. Ovšem v pojednání sira Tanasi Uneona jsem našel zmínku o vysokém výskytu nepříznivých důsledků interakcí feentexových částic a tvarovacího pole. Uneon tvrdí, že se maskování vlivem feentexu poškozuje.“

„O tom riziku samozřejmě víme,“ skočil Trsuahovi do řeči Mumu. „Nezbývá než s ním počítat. V případě útoku může být vaše inkognito prolomeno, ale pokud splníte úkol, nebude to žádná tragédie. Jistě. V řídkých případech dochází při interakci feentexu s tvarovacím polem k drobným deformacím původní formy nositele. Nic, co by se nedalo chirurgicky nebo magicky napravit.“

Janis si vybavil strašidelné historky, které si agenti vyprávěli mezi sebou. O nešťastnících, kteří se vrátili z mise nevratně přeměnění nebo částečně zmrzačení. Kolik z nich pokroutili magií nevyzpytatelní a nepřizpůsobiví staří bohové, kolik jich pokousali zdivočelí běsové, kolik poškodili prototypy nových zbraní zákeřní smrtelníci, a kolik poškodila kolize feentexových paprsků s tvarovacím polem? Radši nevědět. Dlouhověkost hraničící

s nesmrtelností se za jistých okolností jeví jako výhoda. Ale po kolizi s fenoménem, který způsobí nevratné poškození komplexu těla a interní magie, se nesmrtelnost stává prokletím. Někdy je tak lepší nebýt, než další věky trpně existovat v poškozené slupce.

„Jaké zbraně si můžeme vzít?“ zeptal se Janis.

„Jen takové, které nebude možno rozpoznat při běžné prohlídce vaší výbavy,“ řekl rozvážně Mumu. „Dezintegrátory třídy šest jsou tak malé, že se vejdou do každé kapsy. Taky pár matachor ke zmatení protivníka. A protože jdete na Robustuu, kde jsou chladné zbraně běžné, můžeme vám povolit i leptodýky, ale nesmíte je nosit na viditelném místě.“

„Proč jste vybrali právě nás?“ zajímal se Janis.

Bahui se na Janise podíval, zavlnil se tak, že se to dalo vyložit jako uštěpačný úsměšek, a řekl: „Všichni opravdu schopní agenti jsou v terénu a řeší mnohem důležitější záležitosti.“

„Díky, že nás hodnotíte tak vysoko, sire,“ houkl ironicky Janis.

Částečky polymorfova obličeje zakmitaly a vzápětí strnuly. Terén jeho kůže se přetavil do naoko hladké plochy. To Bahui dělal, když chtěl dát najevo, že mluví vážně. „Vy drzý chlape!“ prskl. „Snad jste nečekal, že vás, začátečníka, zařadím do týmu, co „řeší“ Únavu! Vy byste toho asi vyřešil!“

Janis dotčeně mlaskl: „Někde jsem četl, že začátečníky, na rozdíl od mazáků, nebrzdí předsudky. Ale je samozřejmě na vás, sire, kam nás pošlete. A slibuji, že se budeme snažit vás nezklamat.“

Polymorf se nespokojeně zatetelil: „To bych byl opravdu rád. Nevím, jak bedlivě sledujete informační svodky, ale letargizace

postupuje mnohem rychleji, než jak Trrisiel postuloval. Dokonce i tady na základně jsme už zaznamenali tři epizody! Tři smrtelníci angažovaní v laboratorní sekci Lubrech III. zmizeli na celých dvacet vteřin! Uvědomujete si, co to znamená? Bez smrtelníků by tvorové obdaření interní magií nepřežili ani rok! Jestli něco rychle nevymyslíme, Únava nás sfoukne jako plamínek svíčky. Snad jen bytosti třetího řádu to mine. Jen si představte, že se v té prázdnotě plácá osamocená Launa s osiřelou Merikkanskou obludou."

„Neberte si to osobně, Trajanisi," dodal smířlivě Mumu. „Přiznávám, že ten incident na Robustue by byl hluboko pod hladinou našeho zájmu, kdyby s tím nesouvisel možný únik informací z našich struktur. Takový problém Aliance bagatelizovat nemůže, už s ohledem na riziko, že by se dostaly ven ty nejčerstvější informace o urychlení postupu Únavy. Dokážete si představit tu paniku?"

„Pokud je ta situace s Únavou opravdu tolik vážná," řekl Janis, „nebylo by na místě zrušit ten absolutní zákaz o čerpání informací z Pravděpodobnostního pole?"

„Opravdu skvělý nápad, agente," zabublal podrážděně Bahui. „Proč čekat stovky let, než Metaprostor zamrzne v letargii, když ho můžete vlastním přispěním zlikvidovat hned, že?"

„Bylo by to bezpečnější, než když jsem to dělával živelně," nevzdával se Janis.

„Naši vědci o té možnosti diskutovali," prozradil neochotně Mumu. „A shodli se na tom, že Pravděpodobnostní pole informace, které hledáme, neobsahuje. Nelze hledat stopy fenoménu, který je z principu nesystémový, v médiu, které systém představuje. Dokonce

je tu riziko, že bychom mohli Pravděpodobnostní pole tím zásahem infonově nakazit a celý proces letargizace ještě urychlit.“

Janis zůstal zticha, ale myslel si své. Pravděpodobnostní pole, aspoň tak, jak je poznal, obsahuje myriády potencialit. Různé verze reality jsou tam rozmanité a zprohýbané a transformované a propletené. Jen ignorant by Pravděpodobnostní pole nazval systémovým médiem. Ale tento studijní obor šel z příkazu vedení k ledu a podle toho to taky vypadá.

Bahui si asi všiml, jak pochybovačně se Janis tváří. Nafouknul se do dvojnásobného objemu a zasyčel: „Jestli nechcete poznat basu zevnitř, vykašlete se na zakázané vědy a soustřeďte se na svůj malý úkol. Vyšetřete, jakým způsobem se teroristé dozvěděli o té schůzce.“

„Na Robustue se budete cítit jako ryby ve vodě,“ přidal se poznámkou Mumu.

Bahui pokýval napodobeninou hlavy. „Manýry na robustuanském dvoře se nápadně podobají etiketě smrtelníků na vašem rodném primitivním světě. Navzdory vaší rozporuplné pověsti a navzdory průšvihům, které jste už stačil napáchat ve výcviku, si tady můj nadřízený,“ Bahui ukázal na Mumu, „myslí, že jste pro tu misi ten pravý.“

Janis přikývnul. Desítky let fungoval jako diplomat krále Gwena. Ve dvorských intrikách se cítil jako ryba ve vodě.

Robustuanské reálie

Janis zavřel složku s podklady, pleskl sebou na otoman a zavřel oči, aby si zrekapituloval, co se dozvěděl:

Robustua je světem dvou nesmrtelných ras – lichů a stromistů. Lichové, příbuzní mizeonských arcidémonů, vznikli z původních smrtelníků, do kterých se převtělila hrstka posledních robustuanských bohů poté, co valná většina z nich nadobro vyvanula. Stromisté se na Robustuu původně dostali jako exulanti, ale postupem času původní lichy přečíslili a začali se s nimi o svět přetahovat. To se přirozeně neobešlo bez válek, ovšem nakonec se vše vyřešilo svatbou stromisty, krále Iry-Adea, s robustuanskou královnou Lilinou Zlověstnou Pátou. Robustua se politicky sjednotila, ale v reálu zůstala rozdělená na dvě absolutně odlišné zóny. V té první žijí původní lichové s pomocí magie podle staletí prověřených zvyklostí. Ta druhá část patří stromistům, ačkoliv to na první pohled není zřejmé, protože v ní žijí smrtelníci. Jejich města kypí životem, pole a lesy protínají koleje, na kterých se prohánějí železné parní stroje. Stromisté jako fytohominidní bytosti přijímají živiny přímo ze vzduchu a naprosto jim vyhovuje, když smrtelníci na Robustue těží a taví rudu, stavějí továrny se stroji poháněnými párou a brzy začnou vyrábět spalovací motory. S industriálním rozvojem civilizace smrtelníků souvisí obživa stromistů.

Dvůr královny Klarisy v Duanzaná je jediným místem na Robustue, kde se jedinci rasy lichů a stromistů volně stýkají. Nachází se na ostrově v Jižním oceánu, který obě rasy chrání před zvědavými smrtelníky maskovací clonou letannatového pole.

Královna je známá přívětivou povahou a zájmem o kulturu a historii. Původně měla tři manžely. Prince Siora, syna krenevské bohyně Maneony z Tenerisu, dračího prince Rikkasona z Erektiadu a stromistu Hasiriana, reprezentanta konkurenční rasy, se kterou se lichové o Robustuu dělí. Krenev Sior před deseti lety tragicky zahynul při závodu kluzáků na Dervosu. Vzhledem k tomu, že patřil k vysoce odolné a dlouhověké rase, vzbudila tato událost spoustu otázek. Ze závěrů zvláštní vyšetřovací komise Aliance vyplynulo, že jeho plavidlo spolkla Launa, inteligentní entita třetího řádu, jediná svého druhu. Tradičně je tato entita Aliancí využívána k exekucím nesmrtelných. Přebývá na základně Truo-fi a není jí dovoleno se vzdalovat. S nasazením všech sil Aliance byla Launa odchycena a vrácena z Dervosu do internace na Truo-fi. Vypovídat o tom, kdo jí pomohl prolomit pečeti a přemístit se na Dervos, odmítla. Jelikož je Launa imunní vůči jakémukoliv magickému nátlaku, bylo vyšetřování po dvou letech uzavřeno. Členové vyšetřovací komise, koordinátoři Bahui, Hedis a agentka Orena ab-Herken, dospěli k závěru, že šlo buď o vzácnou shodu nešťastných náhod, nebo o důkladně promyšlenou vraždu. Možnými osobami, které by mohly mít k odstranění Siora věrohodný motiv, jsou oba jeho spolumanželé, princ Rikkason a princ Hasirian, ale důkazy pro to neexistují.

Poté, co byl princ Rikkason před několika dny zavražděn, žije královna s jediným manželem, třetím v pořadí, stromistou Hasirianem.

O Rikkasonovi toho Janis už slyšel spousty v dobách, kdy se u matky na Grewu zotavoval z popravy na Jestřábí hoře. Tento příbuzný erektiadského Rexe, jak draci titulují krále, byl aktivní sportovec, ale rovněž tak rváč a výtržník. Sahíjinové o něm tlachali na síti, protože se jeho jméno spojené se skandály často objevovalo ve zprávách bredeonských médií. Ještě před tím, než se Rikkason oženil s Klarisou, jej Rex z Erektiadu vyhostil. Nikdy se nedostalo ven, co Rikkason provedl. Šuškalo se, že byl odsouzený podle vojenského práva, tudíž se nejspíš jednalo o válečnou záležitost (Erektiadi bezmála tisíc let válčí s arcidémony z Mizeonu). I když Rikkasonova pověst byla strašná, Janis nechtěl být předpojatý. Bude zapotřebí zjistit toho o něm víc a stejně tak si posvítí na Hasiriana. Už kvůli tomu nevyřešenému případu, před desíti lety, kdy byl jejich spolumanžel krenev Sior sežrán Launou. I tehdy se tu rýsovalo napojení na Alianci, protože jen sahíjinská bohyně plodnosti Ixona by uvěřila tomu, že Launa poté, co z Truo-fi utekla, zamířila na Dervos, kde úplnou náhodou vylovila z hejna závodníků na člunech právě Siora, aby ho náhodou sežrala.

Klarisa Zlověstná má dva potomky: Prince Giniana, který je synem jejího prvního manžela, kreneva Siora, a princeznu Eryn, jejíž otcem je riiberionský bůh Rozkladu Zmar. Ačkoliv je Eryn nemanželská, jedině ona je následnicí trůnu, neboť na Robustue platí následnictví po přeslici. Už celé desetiletí se královna Klarisa usiluje

princeznu Eryn provdat. Podle komplikovaných zákonů robustuanské monarchie je panovnice v limitu pěti set let po korunovaci povinná prokázat plodnost svých potomků, jinak jí hrozí, že bude na trůnu vystřídána příbuznou z paralelní rodinné větve. Tato lhůta královně Klarise během následujících dvaadvaceti let vyprší. Královna se tedy snaží Eryn provdat – minimálně s jedním ze seznamu nominovaných dvanácti nápadníků. Tohoto času na ostrově Duanzaná pobývají tři uchazeči o princezninu ruku: Nidi-An – kníže z Brussedey, Zefirien kníže Nenedien – stromista z Robustuy, Sana Sana-Ton – syn předsedy bredeonského Konventu. Jisté prameny zmiňují, že královna by se spokojila i s vnoučtem počatým mimo manželský svazek, pokud by je Eryn zplodila s mužem figurujícím na seznamu schváleném Radou Starších. Robustuanské zákony to umožňují (vzhledem k uzákoněné nadřazenosti žen na Robustue je sňatek podřazeným mateřství). Je dobře známo, že Eryn s matkou nevychází a vytrvale volbu otce své dcery odkládá. Údajně se několikrát nechala slyšet, že o trůn nemá zájem. Podle zdrojů blízkých trůnu dokonce matku vyzvala, aby si pořídila další dceru, která by z ní břímě následnictví sňala. Podle jiných zdrojů blízkých trůnu si královna hledá dalšího manžela (neboť Hasirian je s ohledem na vysoký věk neplodný).

Janis si vzpomněl, jak ho máti a Seneda přesvědčovaly, aby se s Eryn oženil. *Je chytrá a pohledná*, chválila princeznu Seneda. *Už hodně nabídek odmítla. Prohlásila, že potřebuje manžela, který jí bude skutečnou oporou. Dokonce se nechala slyšet, že nechce, aby byl jen na ozdobu*. A matka ve snaze tu dívku Janisovi ještě víc přiblížit,

dodala: *Eryn se zabývá dávnou historií. Stejně jako Tyneon se zajímá o hledání Hybného impulzu.* Seneda dál vysvětlovala, že Klarisa Zlověstná Dvanáctá už prý Trajanise zařadila do seznamu potenciálních uchazečů a Trajanis je z těch dvanácti šťastných, které Rada Starších schválila. Dá se očekávat, že brzy bude na Robustue nápadníky o princezninu ruku nastláno. Máti básnila o tom, jak je Eryn moudrá a solidní, ale když zmínila, že se přátelí s Ordanou, představil si Janis někoho v hamatném kaftanu, s olámanými nehty, obličejem zamazaným od inkoustu, a umaštěnými vlasy a s úlevou ten návrh smetl ze stolu. Dokonce, i kdyby byla Eryn inteligentní a vlídná krasavice, stejně by si ji vzít nemohl, protože měl před sebou zápas o krenevy a už tehdy mu šlapal na krk Mumu.

Nu, a nyní si tu přečetl, že Eryn na vdavky s kýmkoliv zvysoka kašle. To jen potvrzuje, že i ta někdejší iniciativa získat jeho souhlas se sňatkem nepocházela od Eryn, ale od její matky. Vzhledem k tomu, že na královninu nabídku nezaregoval, je jen dobře, že jej bude na Robustue chránit podoba kavanského vyslance.

Svět Kavan je doménou hudby. Smetánka všech významných koutů Metaprostoru se slétá na kavanské hudební festivaly, z nich nejvýznamnější je Festival Fialových mračen. Kavanské děti se učí hrát mnohem dřív než mluvit. Dokonce i jejich řeč je melodická. Mají spoustu slov, která se píší stejně, ale význam se liší podle intonace. Snad právě proto je jejich písmo kombinací slov a notového záznamu. Naštěstí je ta řeč tak složitá, že kavané v posledních několika staletích používají mnohem častěji ke komunikaci obecnou dwentenštinu. Problém je ale v tom, že Janis vůbec nemá hudební sluch a co si

pamatoval, Trsuah na tom není o nic lépe. Ale to jejich koordinátory zjevně netrápí.

Mise v přestrojení zahájena

„He-pčík!“ kýchnul Trsuah. Vynořili se z portálu a ocitli se uprostřed nádvoří královnina paláce na robustuanském ostrově Duanzaná. Na čtvercovém prostranství uzavřeném stěnami budov bylo vymeteno jak na sýpce před sklizní a horko jako v peci. Okrasné keře zasazené v ozdobných kontejnerech podél podezdívky působily unaveně a sklesle. Slunce se klonilo k obzoru. Líně vanoucí vítr k nim přinášel vůni koření a sikkosího medu. Odněkud se linula rozmarně rozdováděná melodie. Trsuah pohodil hlavou k otevřeným oknům ve druhém patře: „Nezdá se, že berou Rikkasonův skon moc vážně.“

Janis chápal, jak to modrák myslí. Dalo by se čekat, že krátce po pohřbu prince manžela Rikkasona nebude královna pořádat kulturní dýchánky. Nejspíš se vehementně snaží předstírat, že věří v Rikkasonovu smrt nešťastnou náhodou. Ale Janis z vlastní zkušenosti věděl, jak bývají dvořané citliví na sebemenší vychýlení nálad. Obrátil se na Trsuaha s úmyslem se o tu úvahu podělit, ale slova mu uvízla v krku, když se do jeho zorného pole opět dostal jeho obludný nos. Sakra. Změnili svůj vzhled podle předlohy z podkladů a udělali to opravdu důsledně. Vypadali teď jako rodilí a čistokrevní kavané, kterých zbývá jen hrstka. Jsou dlouhověcí a všichni patří mezi nejstarší šlechtu. Mají bledou téměř nazelenalou pleť, užší a delší lebku, vypoulené modro zelené oči a poněkud delší nos, než má většina kavanské populace vzešlá z mísení z jinými rasami. Když se

Janis poprvé po tvarování na Trsuaha podíval, bouřlivě se rozchechtal. *To není nos! To je chobot, Tahu!* Veselí mu vydrželo jen do té doby, dokud si nevšiml, že mu při pohledu na svět zavazí jeho vlastní „kavanský" nos, stejně příšerný jako ten Trsuahův.

Trsuah se ušklíbnul. „Už zase šilháš, můj princi!"

Janis si pomyslel, že pro modráka je překážející nos muška, když se celá tisíciletí honosil dlouhým a málo skladným ocasem. Ale než stačil cokoliv říct, široké dveře do paláce se nehlučně otevřely a z nich se na dvůr vyřítilo vojenské komando.

Lichové a stromisté v matně zelených brněních s odjištěnými dezintegrátory je rychle a tiše obklopili. Janis ukázal prázdné ruce. Obrátil se na vojáka, jehož brnění vypadalo nejhonosněji a řekl: „Jsme vyslanci z Kavanu a žádáme o přijetí u královny. Její Veličenstvo Klarisa byla o našem příchodu informována."

Důstojník gestem naznačil vojákům, aby sklonili zbraně a kývnul příchozím na pozdrav. „Vítejte na Robustue. Její Veličenstvo vás očekává," oznámil. „Přijme vás hned, jakmile koncert skončí."

Vedli je liduprázdnou vstupní dvoranou k širokému schodišti. Stavba z kamene byla zevnitř obložená dřevem. Téměř veškeré dřevěné plochy zdobily jemně řezané ornamenty s rostlinnými motivy. Bylo tam čisto a vonělo to tam voskem a bylinami. Taky tam bylo plno pokojových rostlin. Všude, kde bylo místo, stály velké kamenné nádoby, ze kterých vyrůstaly kvetoucí stromečky na kmíncích nebo keříky s ozdobnými listy. Tlumená melodie rozléhající se po chodbách ještě umocňovala atmosféru důvěry a pohody. V předsálí u dvoukřídlých dveří vykládaných dervosskou

perletí důstojník ukázal na křesílka vyrovnaná podél zdí, nechal zbytek oddílu s hosty a sám vešel do sálu. Janis s Tahem se posadili, zatímco šestice vojáků zůstala v hloučku u zábradlí schodiště. Janis opatrně zvedl hlavu a zadíval se nahoru. Vysoko na polici trůnily podélně tvarované květináče, ze kterých visely bohatě olistěné a rozkvetlé lodyhy. Napadlo jej, že ty převislé rostlinné části jsou docela dlouhé a vypadají těžké. Mohly by se převážit a strhnout květináč dolů? Kdyby k tomu došlo, nádoba by se zřítila přímo na hlavu nešťastníka sedícího na židli.

Jeho katastrofické úvahy přerušil Trsuah. Šťouchl jej špičkou boty do kotníku a pohodil hlavou směrem k vojákům. Tvářili se všichni naprosto bezvýrazně, což jen potvrzovalo, že navzdory retro stylu zdejšího dvora, jsou vycvičení podle nejmodernějších trendů. Ukazovat nepříteli emoce ať kladné nebo záporné, by znamenalo deklarovat slabost. Janis ve snaze pochopit, nač modrák upozorňuje, se znovu pořádně podíval na jejich výbavu. Dezintegrátory zavěšené v pohotovostní poloze na ramenou vyhodnotil jako běžně používané typy, ovšem zbraně v pouzdrech na opascích podezřele připomínaly ony zakázané feentexové paprskomety. Pokud je takto veřejně používá i královnina garda, už není divu, co o Rikkasonově úmrtí nakukali veřejnosti. A taky to znamená, že se k zakázaným zbraním mohl kliďánko dostat kdokoliv další. Je možné, že agenty Aliance zlikvidovali samotní robustuané? Aby odvedli pozornost od skutečnosti, že jejich cílem byl ve skutečnosti Rikkason? Byl to drak a královna z něj udělala velitele armády. Draci mívají sklon k tyranii a toto je svět, kde mají hlavní slovo ženy. Možná, že Rikkason

některým rozhodnutím překročil nastavené meze, a zdejší se ho nenápadně zbavili. Takové věci se dějí. Janise by to nepřekvapilo.

Melodie v sále vygradovala k finále a pak se ozval dunivý potlesk. Vzápětí se dveře otevřely a lichové u schodiště srazili paty. Nejdřív se objevil důstojník a hned za ním zavěšená do vysokého muže s nápadně vrásčitou kůží cupitala královna Klarisa. Byla oblečená v temně zelené toaletě, která zvýrazňovala její jasně zelené oči. V černých složitě spletených vlasech jí seděla malá korunka. Vypadala mladě, i když jí bylo hodně přes pět století. Ale to u lichů není žádný věk. Svěžest a čipernost, která z ní přímo tryskala, se spíše dala očekávat u dospívající dívky než u osoby spočívající na trůně, nehledě na to, že šlo o čerstvou vdovu.

Zářivě se na agenty usmála, opustila stromistovo rámě, rozpřáhla paže a zašvitořila: „Vyslanec Ahren a jeho tajemník Kenis? Ó, jak ráda vás vidím!“ A pak naprosto v rozporu s veškerým protokolem objala nejdříve Trsuaha a pak Janise. „Královna Isidea mi o vás tolik vyprávěla! Jste prý odhodlaní a precizní. Isidea se zaručila, že jen vy dáte můj depozitář dohromady.“

Podle legendy z podkladů sem přicházejí provést inventuru v královnině depozitáři starých tisků po tom, co v ní týden nekontrolovatelně řádila šílená bohyně Trepena z Riiberionu. Byl to absolutní nesmysl. Ten, kdo tu legendu tvořil, nebral ohled na skutečnost, že Trepena je už přes dva roky šťastně provdaná za krenevského krále Direna a za tu dobu nevytáhla paty z Tenerisu. Ale Janis věděl, že kdyby na to upozornil, dopadlo by to jako pokaždé. Jen by ho osočili, že dělá chytrého a hledá mouchy. Na druhou stranu

uznával, že legenda vypadá věrohodně. Trepena v minulosti robustuanský archív skutečně několikrát rozmetala, když hledala indicie, které by jí vysvětlily její zdánlivě děsivé proroctví stran životního partnera.

Janis se obratně vymanil z královnina objetí a zahuhlal: „Vynasnažíme se, Vaše Veličenstvo." Pohodil hlavou k Trsuahovi: „Zejména můj tajemník, sir Kenis, je opravdový znalec v třídění dokumentů ze starovanhanského období."

Královna lichů působivě prolomila rty ke křehkému úsměvu. Obrátila se ke stromistovi, který si agenty s nepříliš vstřícným výrazem prohlížel. „Seznamte se s mým třetím manželem, princem Hasirianem. Bývá na dvoře jen občas. Věnuje se krajinářským projektům, na kterých participuje se smrtelníky. Někdy ho podezírám, že by mu snad ani nevadilo, kdyby se o nás ti usmolení tvorečkové dozvěděli…"

Stromista předvedl vyděšenou grimasu. „Má paní žertuje, pánové! Kdybych před smrtelníky porušil krytí, ohrozil bych obě naše rasy, a má královna by mě musela do dát vězení! Dokážete si představit ten skandál?" Pak, jako kdyby si uvědomil, že malinko ujel, přetavil svůj vrásčitý obličej do formální masky. „Jistě se nechcete zdržovat formalitami," dodal upjatě. „Pevně věřím, že se o archív mé paní skvěle postaráte." Kose se podíval na královnu: „Můžu už jít, madam? Mám něco na práci v Kersolské nivě. Však víte."

Klarisa nevzrušeně mávla paží. „Ale jistě, můj drahý," zatrylkovala. „Uvidíme se jako obvykle." Stromista se s úklonou odporoučel.

Pak se otevřely dveře a ze sálu se vyhrnul dav štěbetajících dvořanů. V šatech z barevných vzdušných látek, které se v teplém robustuanském klimatu dobře nosí, připomínali hejno exotických ptáků. S obličeji zdobenými líčením se k sobě nakláněli a zvědavě probírali, koho to tam královna asi má. Klarisa se přitočila k Trsuahovi: „Nejvyšší čas zmizet. Nabídnete mi rámě, sire Ahrene?“

Trsuah se zatvářil vyplašeně a ukázal na Janise. „Ahren je on. Já jsem pouhý tajemník, Veličenstvo.“

Jenže královna se na něj uličnicky usmála a špitla: „A není to jedno?“ Jednou rukou chytila za paži Trsuaha, druhou si přitáhla Janise. A tak společně všichni tři kráčeli směrem k jejím pokojům. „Ubytuji vás v mém soukromém křídle,“ poznamenala. „Archív sousedí s mou ložnicí. Mám prostě ráda své nejcennější věci poblíž.“ Janis stačil postřehnout, že vojáci jsou jim v patách. Konečně dospěli do královnina soukromého křídla. Tehdy nechala Klarisa ochranku na chodbě a do salonu vstoupila jen s Janisem a s Tahem.

ROBUSTUANSKÁ PANOVNICE, CO RÁDA KRADE

„Teď se můžeme bavit volně, milánkové," zašvitořila Klarisa, jakmile se usadili do křesílek kolem nízkého oválného stolku. Janis očekával, že královna tu diblíkovskou masku shodí a začne jednat formálně a věcně, jak jejímu postavení a její situaci přísluší. Ale navzdory tomu, že její druhý manžel před čtrnácti dny zemřel strašnou smrtí, se zdálo, že v roztomilosti ještě přidala.

„Nikdo kromě mne o vašem pověření neví," pokračovala Klarisa. „Očekává se od vás, že budete pracovat v mém depozitáři, ale toho se nebojte. Protože tam nikoho nevpouštím, nikdo nepozná, že tam vůbec nevstoupíte."

„Aby byla naše mise úspěšná, madam," poznamenal rozvážně Janis, „Potřebujeme hlavně vědět, co to bylo za věc, kterou jste chtěli Alianci předat." Upřel pohled na stůl. Mimo tlusté nově vypadající knihy vázané v zelených deskách se na něm povalovaly ruličky hodně ušmudlaných pergamenů. Na čisté leštěné ploše vypadaly trochu nepatřičně.

Klarisa uvelebená v křesílku naproti si uhladila neexistující záhyb na sukni a řekla: „Vlastně už není o čem mluvit, protože ten předmět byl při tom děsivém masakru zničen."

„Naši nadřízení se domnívají něco jiného, madam," namítl Janis. „Mají za to, že feentexové paprsky nemohly poškodit neživou věc."

Klarisa se ošila. „Je to trochu složitější. Šlo totiž o relikvii. Přesněji o mosazný stojan, do kterého byla zasazena část lebky bohyně Lariony.“ Bohyně dramaticky přivřela oči a zaťala ruce do pěstiček. „Víte, doufám, o které Larioně mluvím, že?“

Janis neměl ani tušení. Podíval se na Trsuaha a vyslal mu němou žádost o pomoc.

„Nejspíš hovoříte o princezně jachadei, která přežila genocidu z Rean-Kwanteru, madam,“ pronesl badatelským tónem Trsuah. „Podle dějepisce Sarvona Arci-Quinna se provdala za stromistu Tremeina a žila s ním tady na Robustue. Jejich děti se podílely na založení vaší rodové linie.“

Klarisa bojovně vypjala dobře obdařený hrudník: „Lariona nebyla jen nějaká jachadei!“ prskla. „Byla to poslední čistokrevná princezna, která přežila vyhlazení své rasy. Bohyně-čarodějka, jaké nebylo rovno, a v neposlední řadě i moje babička. Zemřela tragicky ještě před mým narozením. Je to už osm set let, co byla křivě obviněna, že na Vahan zavlekla nákazu skollské chřipky. Byla vahanci zajata a brutálním způsobem popravena. Geneticky a magicky upravený sůs, speciálně vytvořený k její popravě, po tom, co ji sežral, chcípnul.“ Klarisa dramaticky zvedla obočí. „Doslova se rozpadl na kusy. Jediným pozůstatkem, co nám z Lariony zůstal, byla část mozkovny, která sůsovi při chroupání vypadla z huby.“ Klarisa ukázala na zaprášené ruličky na stole. „Z onoho kostěného fragmentu vytvořili ti zvrhlí vahanci pohár. Dlouho o něm nebylo vidu ani slechu, ale pak byl zčistajasna vydražen v síni uměleckých předmětů bohyně Exis na Riiberionu. Celá staletí mi trvalo, než jsem ten artefakt našla. Jaká

škoda, že byl nakonec zničen.“ Klarisa lamentovala tak zoufale, až byl Janis skoro nakloněn jí věřit. „Tady uvidíte, jak Larionin pohár vypadal. Nákres je docela přesný. V kostěné části byla obsažena zbytková magie bohyně. Nejspíše proto ji feentexové paprsky rozpustily stejně jako těla těch ostatních nešťastníků na výstavišti. A podstavec vzal konec po zásahu dezintegrátorem. Kapitán gardy a můj manžel to místo prohlíželi. Prohlásili, že to tam vypadá jako na střelnici.“

Janis si pomyslel, že pokud by to měla být pravda, musí se ve výstavní hale najít alespoň zbytek z té mosazné části. „V našich podkladech je uvedeno, že místo činu bylo zapečetěno,“ podotkl. „Předpokládám, že tento stav trvá.“

Klarisa pokývala hlavou tak urputně, až se ta malá roztomilá korunka upevněná v jejím účesu vychýlila na stranu. „Jistě,“ sykla. „Počítala jsem s tím, že to někdo od Aliance přijde zkontrolovat. Celá záležitost je tak… tragická. Erektiadský Rex, ten pokrytec, mi dokonce místo kondolence poslal protestní nótu. Roky na svého bratrance kašlal a teď najednou mi vyčítá, že jsem ho nechala zamordovat. Jak se opovažuje? Popravdě si oddechnu, až bude po prohlídce, abych to, co tam zůstalo, mohla dát uklidit.“

„Ztráty vašeho druhého manžela je nám opravdu líto,“ poznamenal vlídně Janis a koutkem oka sledoval, jak Trsuah postupně rozvíjí a prohlíží stočené pergameny. „A chápu, že vás naše dotazy rozruší, ale přesto je musíme položit. Zajímá nás, kdo všechno věděl, že máte Larionin pohár.“